

RUHUMU ÖPMİYİ UNUTTUN

**Öncelikle ölüm temasını işlemeye nasıl karar verdiniz?*

Kitabımın konusu tek başına ölüm değil. Başlıca insanlık hallerinden biri olarak ölümle ilgili belli algılarımız, farklı kavrayışlarımız var. Bazen can yakıcı karşılaşma anları yaşıyoruz. Bu anlarda değişik kesimlerden insanlar ölüme kendi algıları içinde tepki veriyorlar. Ölüm bazen kaçınılmaz bir durum, bazen hiç beklenmedik bir şok, ama kesinlikle istenmeyen arada bir de özlenen bir durum olabiliyor. Özellikle sevilmemiş, ruhu öpülmemiş olanlar için... Ben bu öykülerde ölümle yüzleşme ve yas tutma biçimlerini sergilemeye çalıştım. Yakınlarını, sevdiklerini kaybetmiş olanların duydukları acı ve özlemle hayaller, rüyalar, yanılsamalar içine düşmelerini, bazı insanların ölmüşleriyle birlikte olabilmek arzusuyla katı gerçeğin sınırlarını aşıp fantastik bir yalnızlıklar dünyasına yaptıkları yolculukları anlattım.

**Bu öyküleri yazmak bir anlamda sizi de geçmişe götürmüş olmalı. Belki de tekrar yaşadınız bazı duyguları. Yazarken kendinizi çok güçsüz hissettiğiniz anlar oldu mu?*

İçerik bakımından hayır. Çünkü bunlar ürkütücü, karanlık öyküler değil. Ölüm gerçeği üzerinden hayatı sorgulamayı daha çok önemsedim. Öykü kahramanlarım da ölüm karşısında güçsüz, yenik insanlar değil. Tam tersine dirençli, dayanıklılar. Ölümle baş edebilmek için kendilerince yollar arıyor, ayakta kalmaya çalışıyorlar. Bazı öykülerde daha ironik baktığım da oldu ölüme. Örneğin koma halindeki bir mafya babasının ruhunun odada dolanıp konuşması gibi. Ya da alın yazısını değiştirmek isteyen adam... Kitapta ölümü bir durum değil de kitabın kişilerinden biri olarak ele aldığım yerler de var sanki. Yazarken yaşadığım zorluk bu öykülerin edebiyat zevki olarak okunması ve kusursuz olmaları için elimden gelenden fazlasını yapma gayretim oldu.

**Kitabın ilk öyküsünde (saman kokusu) bir kazayla irkiliyoruz. Okuyucuyu ölüme doğru sürüklüyor. Bu ince çizginin yani ölüm çizgisinin sizdeki izlekleri ne?*

Kitapta bu izlekleri, kazayı yapanın sonradan yaşadıklarını, sayfalar boyu ve en güzel biçimde anlattım. Bunlar yazarken içselleştirdiğim durumlar. Öyle ki araba kullanırken kazaya uğramaktan daha bir korkar oldum. Aslında ölüm karşısındaki duruşumuz korkuyla, bilinmezle, çaresizlikle yoğrulmuştur. Ne var ki bir süredir ölüm gizemini, üzerimizdeki etkisini yitirir gibi oldu çünkü televizyon aracılığıyla ve çok açık şiddet görüntüleriyle oturma odalarımıza kadar girdi. Olağanlaştı, alışıldı, gündelik bir hal aldı. İnsan hayatıyla ilgili duyarlıklarımız törpülendi, duygu kütlüğüne uğradık adeta. Kitap bir kazayla ve bir genç kadının ölümüyle başlıyor çünkü bu bir giriş, sunuş öyküsü ama irkiltici. Okuyanlar çok etkileniyor. Sözcükler görüntülerden daha fazla etkili olabiliyor edebiyatta. Ben de ey okur, ölümle karşılaştık, şimdi sana ölüm üzerine bir şeyler anlatacağım, hazır ol, diyorum kısacası...

** Bir sonraki öykünüzde lale figürünün sevdiğini kaybeden genç bir adam için bir avuntu, hatta çaresizliğin simgesi olduğu görülüyor. Ayrıca; bu öyküde sadakatsizliği mi vurgulamaya çalıştınız?*

Böyle bir yorum yapılabilir ama doğru olmaz. Bu öyküde ölümü kabul etmeye çalışan birinin yas tutma biçimini görüyoruz. Karısının mezar toprağında laleler yetiştirmek ve onunla laleler aracılığıyla iletişim kurabilmeyi ummak! Bu elbette bir çaresizlik, bir avuntu ama yas sürecini biraz olsun kolaylaştırma arzusu da taşıyor... İnsanlar ölüm acısına dayanabilmek için türlü yollar arayıp buluyorlar.

* Ruhumu Öpmeyi Unuttun 'da zaman üzerinde de durulmuş. Konunun, ölüm, zaman ve yanılısamarlar ekseninde geliştiğini söylüyorsunuz...Ölümler zamanın yakınlığı nedir sizce?

Zaman algılarımız da ölümlerde olduğu gibi yanılısamarlara açık. İçsel zamanımızın sınırsız ve kuralsız olduğunu düşünüyorum. Zihinsel olarak birkaç saniyede zamanlar arasında gezinebilir, benzer anları bir çırpıda üst üste koyabilir, zamanı durdurabiliriz. Bütün bunlar birer yanılısamadır kabul ama çoğu kez hayal ettiklerimiz, rüyalarımız ve arzularımız bizim için gerçekten daha fazla gerçeklik taşırlar. Ben öykülerde öznel zamandan, bize öyle gelen zaman aralıkları ve duraklarından, geçmiş ve geleceğin oluşturduğu tek zaman olan şimdiki zamanın genişliğinden yararlandım. Kişilerimi olağanüstüne taşıdığım anlarda zaman da o boyuta geçti.

* Öykülerinizde çok güzel tanımlamalar var, okuyucuyu kendisiyle yüzleştiriyor.

Bu edebiyattır. Kişisel gelişim ve mistik arayışlarla feraha çıkmak umuduyla çoktandır okumayı unuttuğumuz bir şey belki de...

*Anatomi Dersi 'ndeki ölümü sorgulama etkileyici... Burada şunu da anlıyoruz, 'asıl yaşayan insanlardan korkulur' Bu öyküde öne çıkarmak istediğiniz neydi?

Genelde ölümlerden, ceset görmekten korkarız. Bunun çok eski kültürel, dinsel kökenleri var. Hayalet, öteki dünya hikayeleriyle ilgisi var. Oysa cansız bir insan artık kimseye zarar veremez. Bu öyküde ölümlerin ne kadar yalnız, kimsesiz ve acıklı durumda oldukları görülüyor. Ama öykünün asıl anlamı, bir tıp öğrencisinin kadvralar üzerinden kendi bedenini ve canlılığını keşfetmesi, sevgiyi, ruhun öpülmesinin ne olduğunu öğrenmesidir.

*Bir söyleşinizde 'ölümü aslında hayatın çok içinde yaşadım' diyorsunuz. Bunu biraz açabilir miyiz? (Hatta intiharı bile düşündüğünüzü belirtmişsiniz)

Herkes için böyledir bu. Hayat, canlı organizma, kendi ölümünü içinde taşıyarak doğar. Canlılık sınırlıdır. İntiharı düşünmemiş insansa oldukça azdır. Hayat kırılma, dağılma anlarıyla dolu. Herkes bir biçimde yaşamayı dayanılmaz bulduğu, altından kalkamayacağı hissine kapıldığı bir durumla karşılaşmıştır. Önemli olan bu düşüncüyü ve kara anı geçiştirmek, bu gücü kendinde bulabilmek...

* Peki birini öldürecek kadar sevmek mümkün mü?

Bu sevgiden çok tutku, saplantı, çılgınlık boyutunda bir sapma ile açıklanabilir. Bazı aşıklarda beyin kimyasının değiştiği, aşkın tehlikeli delilik düzeylerinde seyrettiği saptanmış. Bu normal dışı aşıklar arasından sevdiğini öldürmekle kalmayan, etini de yiyenler çıktı biliyorsunuz. Kuşkusuz patolojik bir durum. Sevdiğini öldürmek, hangi nedenle olursa olsun ona zarar vermek de öyle.

Birgün Gazete- Şubat 2006